

Arrest

nr. 104 737 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn van origine. Rond uw zestiende werd u verliefd op de dertienjarige dochter van een rijke Pasjtoen waarvoor u als herder schapen hoedde. U onderhield een tweetal jaar een relatie met haar en sprak in die periode 2 à 3 keer onder vier ogen met haar af. Tijdens één van de ontmoetingen die u met haar had, werd u betrap door A.(...), de broer van uw vriendin. Hij sloeg u en verwondde u met een mes. Ongeveer een week na dit incident ging u op een avond uw vriendin bij haar thuis opzoeken. U trof haar aan op straat en nam haar mee naar uw huis. U besloot Afghanistan te ontvluchten. Twee à drie uur later begon u aan uw vlucht naar Iran, waar u de komende twaalf jaar zou leven. In Iran huwde u met uw vriendin en kreeg u twee kinderen. Na acht of negen jaar kwam u via de man van uw zus in contact met T.(...), een andere schoonbroer van u die tegen zijn stiefvader, uw schoonvader, gekant was. U onderhield drie à vier jaar

contact met hem, tot u van hem vernam dat A.(...) u in Iran zou komen zoeken. Hierop besloot u Iran te verlaten. Samen met uw vrouw, kinderen en uw zus en haar kinderen verliet u Iran in juli 2012. Uw vrouw, zus en haar kinderen werden echter tegen gehouden aan de grens met Turkije en teruggestuurd. U kwam met uw kinderen in België aan op 08.11.2012. De volgende dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door uw schoonfamilie omdat zij niet instemden met de relatie die u met uw vrouw had. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat aan uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk, dat aan de basis van uw problemen ligt, geen geloof kan worden gehecht aangezien u geen enkel document ter staving van deze verklaringen voorlegt. Zo toont u uw huwelijk met een Pasjtoense vrouw niet aan. Nochtans stelt u tijdens het gehoor dat uw vrouw in Iran over een huwelijkscertificaat beschikt (CGVS, p. 7) en dat u dit document zou laten opsturen (CGVS, p. 8). Tot op heden heeft dit document noch enig ander het Commissariaat-generaal bereikt. Ook uw verklaringen over uw, door uw schoonfamilie niet aanvaardde, relatie met uw vrouw overtuigen niet. Zo is het in de Afghaanse context weinig aannemelijk dat de familie van uw echtgenote haar rond het jaar 1997 (toen u ongeveer 15 jaar oud was, CGVS, p.11) zou hebben toegestaan om u onbegeleid en in aanwezigheid van andere herders, voedsel te brengen zoals u tijdens het gehoor aangaf (CGVS, p.11). Op dat ogenblik was de provincie Ghazni, volgens informatie van het CGVS, reeds ingenomen door de Taliban die afkeurend stonden tegenover contacten tussen mannen en vrouwen zonder familiebanden. In het licht hiervan kunnen er verder vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat uw twaalf- of dertienjarig vriendinnetje 's nachts alleen naar een naburig dorp zou afzakken om u daar te ontmoeten en dat u in staat zou zijn geweest om haar op het dak van haar huis te ontmoeten (CGVS, p. 11). Ook uw verklaringen over de laatste ontmoeting in Afghanistan, waarbij u uw vriendin 's avonds in de kou en in het donker voor haar huis aantreft en onmiddellijk mee naar huis neemt, is ongeloofwaardig (CGVS, p. 12). Het is immers onwaarschijnlijk dat een dertienjarig Afghaans meisje zich 's winters laat op de avond zonder enige reden voor haar ouderlijk huis zou ophouden zoals u aangeeft. Bovendien was u slechts enkele dagen voordien met haar betrapt door haar broer (CGVS, p. 12 en 13). Gelet op zijn hevige reactie kan worden aangenomen dat zij zich van haar familie niet zomaar alleen buiten in het donker zou mogen begeven of dat zij toch ten minste beter in de gaten zou worden gehouden. Voorgaande vaststellingen doen concluderen dat u er niet in slaagde uw problematische relatie met uw schoonfamilie aan te tonen.

Bovendien is het volkomen onwaarschijnlijk dat u, nadat u twaalf jaar lang niets gehoord of gezien hebt van uw schoonfamilie, plotsklaps beslist om Iran te verlaten omdat u van uw schoonbroer T.(...) gehoord hebt dat uw andere schoonbroer A.(...)naar u op zoek zou zijn (CGVS, p. 13, 15). Gelet op de financiële last en de moeilijkheden die met een dergelijke vlucht gepaard gaan, is het weinig aannemelijk dat u op basis van het gerucht dat uw schoonbroer u acht of negen jaar na uw vlucht uit Afghanistan, en dus drie tot vier jaar voor uw vlucht uit Iran, in Iran zou hebben gezocht (CGVS, p.5).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli

2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een zelfstandig persoon bent. Zo heeft u tot twee keer toe een land bent ontvlucht. Bovendien blijkt uw zelfredzaamheid doordat u, in een land waar u geen legale verblijfsstatus had, twaalf jaar hebt gewerkt waardoor u een gezin van vier personen kon onderhouden en daarenboven voldoende geld kon sparen om de vlucht van uw gezin uit Iran te bekostigen. Gezien uw jarenlange ervaring als arbeider in steenfabriek en een fabriek voor bouwmaterialen en uw relatief jonge leeftijd kan dan ook worden geconcludeerd dat u in staat moet worden geacht om in Kaboel een menswaardig bestaan uit te bouwen. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een hervestiging in een andere regio van uw land van herkomst verwees u naar de problemen met uw schoonfamilie. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kunnen ze niet als een ernstige bezwaar tegen een hervestiging binnen Afghanistan worden aanzien.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker stelt geen Afghaanse documenten te hebben meegenomen omdat hij bang was en dacht dat hij problemen zou kennen indien hij Afghaanse documenten had. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor verscheidene malen heeft uitgelegd dat hij verliefd was en dat zijn relatie niet mogelijk was omdat hij een pashtoen is. Ook heeft hij uitgelegd dat hij geen echt contact had met zijn vrouw en enkel 2-3 keer onder vier ogen met haar afsprak. Verzoeker stelt tevens dat hij verklaarde dat het 's nachts was wanneer hij zijn toekomstige echtgenote zag omdat het op dat ogenblik donker was. Verzoeker stelde evenzeer dat het op dat ogenblik half negen of negen uur was, waardoor het wel aannemelijk was dat zij zich buiten bevond zonder ouders. Verzoeker verduidelijkt dat hij niet plotsklaps besloten heeft het land te verlaten. Hij onderhield een telefonisch contact met T. voor drie of vier jaar, één of twee keer per maand. Verzoeker geeft hierbij aan dat T. op een dag vertelde dat A. naar Iran kwam om hem te zoeken. Voor zijn contact met T. wist verzoeker niet dat dat zijn schoonbroer naar hem op zoek was. Niettemin was hij toch bang en veranderde hij vaak van adres en zijn vrouw van naam. Verzoeker wijst erop dat hij geen familie heeft in Kabul en geen plaats om te leven. Ook kan zijn

schoonfamilie hem daar vinden. Verzoeker neemt enkele uittreksels uit persberichten en rapporten op in zijn verzoekschrift aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan, Kabul en Ghazni.

Verzoeker legt ter terechtzitting de volgende stukken neer: een huwelijksboekje en een geboortecertificaat met beëdigde vertaling neer, alsook de enveloppe waarmee deze documenten werden verzonden

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Omtrent de kern van zijn problemen legt verzoeker immers tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij hoorde dat zijn schoonbroer zijn adres had in Afghanistan had verlaten om hen te komen zoeken in Iran, waarop zij naar een andere wijk verhuisden (stuk 11, vragenlijst). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker echter dat hij hoorde dat zijn schoonbroer naar Iran kwam en trachtte hem te vinden. Zo verklaarde verzoeker " *De derde vrouw van mijn schoonbroer was Sjiit en zij had een zoon T.(...). Ik had met hem contact. Hij zei me dat A.(...), mijn schoonbroer (broer van mijn vrouw) naar Iran was gekomen om mij te komen vinden. Hij zei: pas op, als hij je adres vindt, dan zal je in de problemen komen.*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Het feit dat verzoeker enerzijds verklaart dat zijn schoonbroer zijn adres had in Iran en anderzijds aangeeft dat hij hem kwam zoeken en waaruit blijkt dat zijn schoonbroer A. zijn adres nog niet had, doet ernstig afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad meent voorts dat verzoekers verklaringen allerminst aannemelijk zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde in 1982 te zijn geboren en Afghanistan in 1997 te hebben verlaten (stuk 11, verklaring). Tevens stelde verzoeker dat hij door zijn schoonbroer T. ervan op de hoogte werd gebracht dat zijn schoonbroer A. naar Iran was gekomen om hem te vinden 8 à 9 jaar na zijn vertrek uit Afghanistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Dit betekent dat verzoekers schoonbroer naar Iran was gekomen in het jaar 2005-2006. Ook verklaarde verzoeker dat hij dit had vernomen ongeveer twee jaar voor hij Iran verliet (stuk 11, vragenlijst). Het feit dat verzoekers schoonbroer A. reeds sinds 2005-2006 naar Iran kwam om verzoeker te zoeken en verzoeker zijn schoonbroer nog nooit in Iran heeft gezien (stuk 5, gehoorverslag, p. 13) doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Ook het feit dat verzoeker nog twee jaar wacht om Afghanistan te verlaten toen hij hoorde dat zijn schoonbroer Afghanistan had verlaten om hen te komen zoeken relativeert de ernst van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, nadat hij twaalf jaar lang niets gehoord of gezien heeft van zijn schoonfamilie, plotsklaps beslist om Iran te verlaten omdat hij twee jaar geleden van zijn schoonbroer T. gehoord heeft dat zijn andere schoonbroer A. naar hem op zoek zou zijn.

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten zijnde een huwelijksboekje en een geboortecertificaat met beëdigde vertaling, alsook de enveloppe waarmee deze documenten werden verzonden, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet verklaren noch weerleggen.

2.4. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezes voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” van 15 juni 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde berichten omtrent de situatie in Kabul ("Afghanistan: multiples attaques des talibans à Kaboul, Jalalabad et dans la province du Logar", "communiqué de presse du 3 juillet 2012 - La Belgique renvoie des personnes vulnérables vers l'Afghanistan" en "les talibans attaquent en série à Kabul"), voormelde informatie bevestigen; in die zin dat hieruit evenzeer blijkt dat het geweld hoofdzakelijk gericht is tegen "high profile" doelwitten. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen, doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds

Het "communiqué de presse du 3 juillet 2012 - La Belgique renvoie des personnes vulnérables vers l'Afghanistan" bespreekt tevens de situatie in Kabul dermate algemeen dat het niet bij machte is om de bovenstaande gedetailleerde informatie te weerleggen. Deze berichten tonen geenszins aan dat dat er in de hoofdstad Kabul heden een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde rapporten omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni (European Asylum Support Office- country of Origin Information report- Afghanistan – Insurgents strategies –intimidations and targeted violence against Afghans, Afghanistan mid-year report 2012 –protection of civilians in armed conflict en Afghanistan: annual report 2012: protection of civilians in armed conflict) zijn ter zake niet dienstig, gezien verzoeker gelet op bovenstaande vaststellingen over een veilig intern beschermingsalternatief in Kabul beschikt.

Het citeren uit een document aangaande de situatie van Hazara's in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het argument dat hij niet naar Kabul kan omdat zijn schoonfamilie hem zal vinden, is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet relevant.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF